

Kl. 13.10

Spm. nr. S 1742

2) Til statsministeren af:

Morten Messerschmidt (DF):

»Er statsministeren – i forlængelse af forhandlingerne om EU's budget 2007-2013 – forstående over for det britiske synspunkt om, at Storbritannien i netttotal er en uforholdsmæssig stor bidrager?«

Morten Messerschmidt (DF):

Som et kuriosum kan jeg ikke lade være med at sige, at jeg ikke har noget problem med, at andre lande sænker deres skatter, men at jeg har et problem, hvis jeg skal være med til at finansiere de landes skattelettelser.

Mit næste spørgsmål går på det synspunkt, som har været fremført fra britisk side om rabatordningerne: Man vil ikke være med til at finansiere landbrugsstøtteordningerne i det omfang, som andre EU-lande kræver. Hvis man ser på nettoopgørelserne for EU-landene, kan man konstatere, at Storbritannien har et nettoprodukt på kun 58 pct. Det vil sige, at hver gang de betaler 100 euro, får de kun 59 igen – og det er jo selvsagt en dårlig forretning – mens tallet for lande, der er traditionelle landbrugssamfund som Frankrig, Italien, Spanien osv., selvfølgelig er meget højere.

Jeg vil godt spørge statsministeren, om han i hvert fald ikke har forståelse for, at et land, der ikke er et traditionelt landbrugsland eller primært bygger sin økonomi på landbrugsproduktion, selvfølgelig vægrer sig ved at betale til en pulje, der ensidigt bliver givet til producenter af landbrugsvarer.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, det synspunkt har jeg ikke forståelse for. Jeg mener, vi skal af med rabatterne, vi kom et lille skridt på vejen med budgetaftalen, og det er også en af grundene til, at jeg er tilfreds med budgetaftalen, hvor der bl.a. blev aftalt en reduktion – og vel at mærke en permanent reduktion – af den britiske rabat.

Jeg synes ikke, det er rimeligt med rabatter. EU er et fællesskab, hvor vi beslutter nogle fælles politikområder. Det koster nogle penge, og når vi har besluttet den fælles politik og besluttet, hvor mange penge der skal bruges til den,

må landene derefter betale i forhold til deres betalingsevne.

Når der er nogle, der får rabat, er det mangel på solidaritet. Det er jeg nødt til at sige, og det har vi også sagt om både den britiske rabat og andre landes rabatter. Men sådan noget er ikke nemt at komme af med fra den ene dag til den anden, og derfor glæder jeg mig over, at vi kom et skridt på vejen med den nye budgetaftale, så mængden af rabatter vil være mindre, når den næste budgetperiode slutter, end den var, da den startede. Det er i det mindste et skridt i en tilfredsstillende retning.

Morten Messerschmidt (DF):

En del af december befandt jeg mig i Hongkong sammen med vores udmærkede udenrigsminister, som netop kæmpede for at få landbrugsstøtteordningerne så langt ned som muligt, fordi vi alle sammen ved, at de er skadelige for forbrugere, og at de er skadelige for verdenshandelen.

Vi har nu et land, nemlig Storbritannien, som ikke ønsker at betale til puljer, der ensidigt favoriserer landbrugsproduktionen i Europa. Omkring 40 pct. af EU's budget går til landbrugs-subsidiering, og har statsministeren ikke forståelse for, at et land, der får en så liden del af sine penge tilbage, fordi landets økonomi er baseret på service og industri og ikke på landbrugsproduktion, naturligvis vægrer sig ved at betale til sådanne puljer?

Hvordan kan statsministeren sende udenrigsministeren til Hongkong og kæmpe for, at landbrugs-subsidierne skal ned, samtidig med at han skoser Storbritannien for ikke at ville betale til de landbrugs-subsidier, som regeringen tilsyneladende også er imod? Det hænger jo ganske enkelt ikke sammen.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det synspunkt er jeg af to grunde slet ikke enig i.

For det første: Når man er medlem af en forening og skal betale et kontingent til den forening, må man også betale sit kontingent. Der kan være nogle ting i foreningens aktivitet, man måske ikke er helt enig i, men så længe man er medlem af foreningen, må man også betale kontingentet. Det gælder for Storbritannien så vel som for andre.

For det andet: Det giver ingen mening at begynde at gøre de enkelte landes fordele af EU-samarbejdet op ved at se, hvor meget de betaler